Verhaal uit de praktijk

Dit is Rob.
Rob is 33 jaar oud en werkt alweer 10 jaar met veel liefde voor het vak in de gehandicaptenzorg. Rob is een hardwerkende, positief ingestelde, en behulpzame man.

De laatste tijd zijn er aardig wat zieken in het team en Jean Paul en Anniek zijn een maand geleden gestopt. Jean Paul heeft een nieuwe baan en Anniek is met pensioen gegaan.

Rob voelt dat de werkdruk toeneemt en dat ze steeds vaker met een persoon te weinig de diensten moeten draaien. Rob voelt zich zeer verantwoordelijk en vindt het heel normaal dat hij regelmatig een tandje bij moet zetten. Vandaag heeft Rob een vroege dienst, en net wanneer hij met zijn collega aan de zorg wil beginnen, gaat de telefoon. Het is Loes.
Loes vertelt aan de telefoon dat ze vandaag pas om 18 uur aanwezig kan zijn omdat ze met haar hond naar de dierenarts moet. Loes zou eigenlijk om 12 uur moeten beginnen, maar ze vraagt Rob of hij haar dienst tot 18 uur wil overnemen.

Hoewel Rob eigenlijk van plan was om met zijn dochter te gaan kijken, die vandaag gaat afzwemmen, vindt hij het vervelend voor Loes en haar hond. Hij besluit naar huis te bellen om aan te geven dat hij niet bij het afzwemmen van zijn dochter kan zijn. Robs innerlijke behoefte om anderen te helpen zegt dat hij er moet zijn voor zijn collega, zelfs als dat betekent dat hij zijn dochter teleurstelt. Rob voelt zich nu eigenlijk heel rot ten opzichte van zijn dochtertje, maar vindt het te lastig om tegen zijn collega te zeggen dat hij niets voor haar kan betekenen.